

ובמבטי הייתי מכניס את כל החלטתי להי-
 יות. את כל השבועה לגבור על אושוויץ.
 אולם פעם אחת בגדה בו השבועה. רוי-
 פאיהמות יוהף מנגלה. לא התבונן באותו
 רגע בעיניו של ק. צטניק, אלא בגופו.
 גל-עצמות מזהר-עב. וקבע את גורלו ל-
 שבט — לרשימת המובלים למוות.
 כאשר פרקו קלגסי הנאצים את המשאית
 שעליה הועמס די-גור. ליד פתח תאי-הגא-
 וים, לא נמצא הוא בין המורדים ממנה.
 הוא הסתתר בארגזי-פחמים שהיה מונח
 במשאית, וניצל.
 עם תום המילחמה, לאחר גילגולים על
 פני אירופה כולה, הגיע לארץ. כאן הת-

עיני גברת גלוק נצצו בדמעות-
 גיל, כהביטה אל נכדתה. "כמו
 מדאך!" התפעלה. שפתיה נרכנו
 אל ראש דניאלה בנשיקות אם
 שאינה יכולה עוד לכבוא את געי-
 גועיה: "ילדתי הקטנטונת..."
 "היא לא ילדתי!" חרדה גלוייה
 אל אמה כועקת-פתאום. "אמא של
 דניאלה נשרפה באושוויץ! לאף
 אחד אין פה רשות להיות אמא של
 דניאלה! לאף אחד! לאף אחד!"
 "צאו מפה!" צווחה גלוייה
 וידה נקפצות לאגרופים. "שדא
 יהיו פה הורים בבית הזה!"
 סלמנדרה / העימות עמ' 157-156

מחנה-הריכוז אותה נשא עימו מאז, התמוטט ק. צטניק על בימת-
 העדים במישפט אדולף אייכמן. בתמונה נראה די-גור שוכב על
 אלונקה, כשחותנו הפרופסור אשרמן, שנכח במקום, מטפל בו.

לאחר שחשף עצמו, אחרי שנים
 רבות שבהן הצליח לשמור על
 אלמוניות מוחלטת, ולאחר שהציג בפני השופטים את חליפת

רגע דומאית

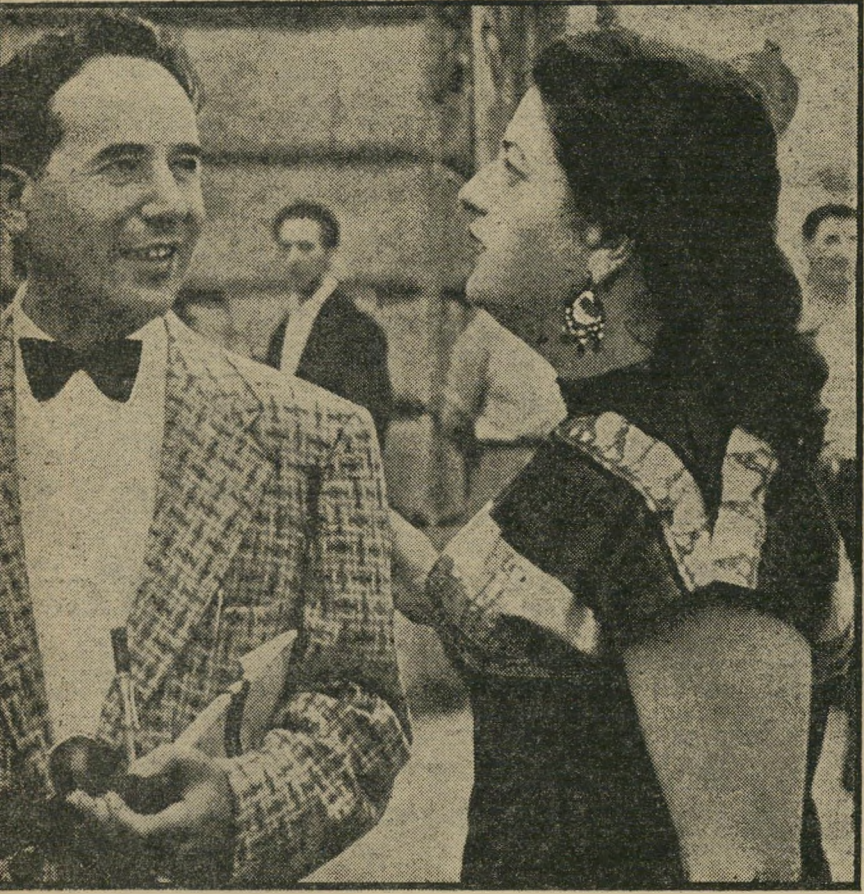
קשה לתאר ניגודי-אופי חריפים יותר
 מאשר אלה שהיו בין בת הפרופסור הקלי-
 לח והחברותית לבין איש-העבר, בעל חי-
 עיניים הכבויות, שכל מי שהביט בו ראה
 מייד, כי הוא עדיין שם.
 אמה של נינה, מלכה אשרמן, רצתה

אצבעותיהם לחצו יחד על כפתור הפע-
 מון, והדלת נפתחה.
 לאחר שנכנסו, לחש לסק על אוננה של
 נינח: "זה הסופר שאת כל-כך הרבח
 מחפשת." באותה שנייה החליטח נינח
 הנדהמת: "הוא יהיה בעלי."

נשים דגול, היתה צעירה יפהפייה, שחרי-
 חורת, סטפטנית עליוה ותוססת. "בעלת
 הרגליים היפות ביותר בארץ-ישראל," כפי
 שהגדירה אחד המחזרים הרבים שהתחפסו
 על דלתות ביתו המפואר של פרופסור אשר-
 מן, ברחוב אידלסון בתל-אביב.
 לאחר שקראה את סלמנדרה, החליטה

גורר על ספסל, בשדירות רוטשילד. ככר
 שימשו לו הפים תלושים, שעליהם כתב את
 סלמנדרה. מאוחר יותר הירשה לו המו"ל
 רבניצקי, שהוציא את סלמנדרה לאור,
 בעל הוצאת דביר, להשתכן במרתף ביתו.
 די-גור הסתגר בארבע אמות המרתף,
 כשהוא מתחנן בפני העולם להניחו לנפי-
 שו ולכתבתו. בעוד שכל האודים המו-
 צלים של שואת אירופה ביקשו לשכוח,
 להסתדר, להקים בית חדש ולמצוא חמי-
 מות, ביקש די-גור רק להתנזר, לזכור
 ולאזכור ולקרוע את מסך האדישות שאיים
 לרדת על הנוראא בשואת שידע העם
 היהודי מימיו.
 יש להניח כי היה מצליח בהגשמת דרך-
 החיים שבחר לו, אילו לא קראה את סיפורו.
 סלמנדרה. אחת מנערות-הזוהר של תל-
 אביב הקטנה: נינה אשרמן.

נינה, בתו היחידה של אחד האישים
 המכובדים ביותר בתל-אביב של אוי-
 תה תקופה, פרופסור יוסף אשרמן, רופא-

נינה די-גור ובעלה ק. צטניק פיתחו אהבה יוקדת ומופלאה
 תחת צילם המתמיד של זיכרונות השואה, אותם חי ק. צטניק
 יום-יום מחייו. אך נראה כי בתם, דניאלה, לא הצליחה לעמוד ביקוד העט, פיתחה בעצמה
 שינאה תחומית כלפי הוריה, ובעיקר כנגד אמה. שינאה זו חיא שהביאה אותה לבעוט בכל
 מה שחיה לדעתה קדוש ויקר להם, לעזוב את הבית, לנחל נגד הוריה מסעי-חשמצות.

אבא ואמא

המבדריחים

נינה בליבה כי האיש שכתב ספר זה,
 הוא שיהיה בעלה. למרות קשריה הענפים,
 ולמרות העובדה שקשה היה לסרב לנינה,
 בכל-זאת לא הסכימו המו"ל, המפיץ והמד-
 פיס להפר את שבועת הסודיות אותה נש-
 בעו לסופר, סירבו לגלות לה את זהותו.
 תשוקתה של בת-הפרופסור הצעירה

החל מהיום לא ארך לבקר גם
 את ההורים. החל מהיום אתייתך
 רק עם הידד, ילדו של הארי. ילי
 דנו. בעט סוף-סוף פרחח שכמותך,
 שדום לאמא! הארי זוטא, סרבו
 שכמותך! גם אביך — את החיים
 שהאדוהים נתן לו, ככוונה וכמטרה
 תחילה. סירב לקבל. ככוח כפיתי
 עניו את החיים. אימלא אהבתי
 שיכלה לסרבנותו הרי לא היית
 אתה עכשיו בכמני.

סלמנדרה / העימות עמ' 135

להכיר את הסופר האלמוני הפכה לשיתת
 היום בתל-אביב של או. באחד הערבים,
 פנתה נינה לבקר אצל האיש שתירגם
 את סלמנדרה לאנגלית, י.מ. לסק, אצל
 דלת ביתו של לסק ניצב גבר לבוש
 בחידור מאופק ותמור-סבר. הוא כבר ציל-
 צל בשעמון אדלת, ולא נענה. "אולי ננסה
 בכוחות משותפים," חציעה נינה.

א ענדי, הוא אבי בתה של דניאלה, שקיבלה את
 א מן הבודדים בעולם שהעניקו לה תשומת-לב
 ביא לחירדרותה המוחלטת של דניאלה, הידר-
 איות בארץ אל מאחרי חסודגים בבית-המעצר.